

Спомин

Сніг останньої любові

У 14 років йому вже аплодувала переповнена глядацька зала Рівненського обласного драмтеатру. Він здавався таким маленьким із баяном на стільці посеред велетенської сцени, а в залу линули чаруючі звуки ніжної мелодії. Ми, степанські школярки, які теж були там як глядачі і як артисти, тоді ще не усвідомлювали, що це початок великого. Просто, коли випадала така нагода, зачудовано спостерігали, як пальчики Віті «всліпу» літали по кнопках баяну й народжувалася пісня. А тотожність Віктор Торчик і «Неаполітанська пісня» Чайковського була для всіх нас аксіомою. Лише від одного цього спогаду в мене у вухах відразу бринить ота мелодія дитинства. Вічним буде і спогад про те, як того дня, повертаючись із Рівного додому після концерту, обережно передавали з рук у руки дивну штуковину (називалась метроном), стрілка якої хилталася з боку в бік: тік-так, тік-так, і не розуміли, як вона може допомогти нашому Віті грати ще краще. Так розгорялася іскра його безкінечного дару. Музика та спорт – дві шкільні стихії, яким був вірним усе своє життя.

Композитор, заслужений працівник культури України, лауреат обласної мистецької премії ім. Германа Жуковського, член Національної всеукраїнської музичної спілки, гордість міста Віктор Торчик залишив нам багату мистецьку спадщину – це понад 500 пісень, збірка «Корвайні мотиви Сарненщини» (1996 р.). Про її вагомість у розвитку національної культури свідчить те, що вступне слово написав Анатолій Авдієвський – академік, Герой України, худож-

ній керівник Національного заслуженого академічного хору ім. Георгія Веровки. «Краса і мудрість, і любов» (2006 р.) – перша в області новована репертуарна збірка творів для оркестрів, художніх колективів та окремих виконавців, електронні ресурси, серед яких особливе місце займає перший професійний CD-альбом «Сніг останньої любові» (2009 р.) у виконанні професійних співаків, лауреатів міжнародних і всеукраїнських фестивалів тощо.

І ось – чи то так співало, чи доля вирішила наостанок подарувати композитору і свій поцілунок, бо саме тоді, коли, затухаючи, звучали останні акорди його життя, почав падати тихий сніг, сніг останньої любові. «Чому це трапилось серед зими?» – таким сумним рядком починається пісня з 15 чудових творів альбому. 12 років тому було написано це запитання, а співзвучне сьогодні, як і кожен її куплет. Білий сніг, ніби іній, сріблится на його скронях – він уже ніколи не розтане. Сніг падав і падав, припадаючи до землі чистим спомином. У цьому снігопаді, змінюючи одна одну, безперервно звучали знайомі багатомелодій, а їх Віктор Григорович написав багато. Різьблені сніжинки граційно виконували піруети й феуете то під звуки «Сарненсько-

го вальсу», то «Коліскової», то інших мелодій, створених за життя композитором. А сніг, як слогад, припадав до землі та вкривав її ніби білими пелюстками лілій.

Сніг розтане, але спогади залишаться. Маєстро житиме вічно у

своїх мелодіях. Він був безмежно закоханий у свій край і пісню. Він душею торкався поезії і в неї виростили крила. Поезія злітала в небо пісню. Завдяки Віктору Григоровичу свій репертуар збагатили лауреати міжнародних і всеукраїнських фести-

валів Юрій Поліщук, Галина Конах, Микола Маєвський, Наталія-Марія Фарина. Сарненці обожають його вальс «Над Случанськими берегами», «Гімн Сарненщини», пісню «Сарненський край». Рівне має свою пісню на День міста. Пісня Віктора Торчика на слова Тетяни Корнійчук перемогла в конкурсі пісень про Трускавець. Степанці завдячують низкою творів про свій княжий град композитору-земляку. Не обходиться випускний вечір у жодній школі Сарненщини без пісень Віктора Торчика. З гордістю виконує на всіх дійствах Сарненська гімназіяна родина: учні, вчителі, батьки – свій гімн. Його пісні звучать у дошкільних навчальних закладах і на конкурсах. Своєрідний гімн красі жіноцтва краю його «Полісяночка». Віктор Торчик поважав кожну людину попри її професію, але особливо цінював учительство – тому так багато його пісень про вчительську дорогу. 13 років він очолював рідну Степанську музичну школу. Понад 20 літ незмінно керував відділом культури й туризму Сарненської районної державної адміністрації. Особливо розквіту здобув народний самодіяльний хор міського Будинку культури під керівництвом маєстро. Композитор написав багато пісень на твори таких іменитих авторів, як Ліна Костенко, Володимир Сосюра, Микола Луків, Ігор Руденко, Петро Велесик, Володимир Матвієнко, Георгій Сербін та інших. Але особливо багато пісень написано на поезії місцевих авторів: Валентини Петренко, Тетяни Корнійчук, Валентини Ксендзук, Миколи Пінчука, Лариси Сай.

Він просто не міг піти. Пісні його – крилаті, вони у вічному польоті. Ніхто не здатен обрізати крила пісні, отже житиме Віктор Григорович у своїх піснях, а ще в поезіях, які йому присвятили наші місцеві поетеси.

Тамара СТАНКОВА,
член Національної спілки журналістів України.
Фото Василя СОСЮКА.

Композитору Віктору Торчику присвячується

Талант і пісня будуть вічно жити

Летять роки, не в змозі зупинити, На жаль, ні вітер, ні стрімка вода. Дорослими давно вже стали діти, І стала враз тихішою хода.

Уже внучата дідом називають, Хоч у душі далеко ще не дід. Дорослі і малі пісні співають – Ті, що плекав так рівно стільки літ.

Мелодії писав, душа співала, У серці не вміщалися почуття. В обіймах Муза день і ніч тримала І клікало у вир подій життя.

У час нічний, в туманному світлі До Віктора мелодії спішають І зізнаються в вірному коханні, Й недовзі вже мелодії звучать.

Талант і пісня будуть вічно жити, Їх не зтруть ні зливи, ні роки, Бо пісня вмє плакати й любити, До всіх серцець у неї є стежки.

І я, маєстро, щиро Вам вклоняюсь, Що Ви дали моім віршам життя, Що завдяки пісням ще посміхаюсь І вірю у щасливе майбуття.

Чарівний струмок

Творець пісень! З душі твоєї лине, Неначе сяйво сонця і зірок, Струмочок, що ніколи не загине, Бо він – це провів мрії і всіх думок.

Мелодія – так зветься цей струмочок, Що переходить часто у річки, Загляне у віддалений куточок І розділить навіл кожного думки.

В поета в порі і краша, й гірша, Лягають різні на папір слова, Лиш композитор доторкнеться вірша, Вірш, наче птах, відразу ожива,

Кружляє журавлем у піднебесі, То соколом здіймається до хмар, То лебедем пливе по воднім плесі, То, мов жар-птиця, розсилає жар.

В піснях бувають весни й грозівії, Щаслива мить і невимовний біль, І нездійсненні заповітні мрії, І зорепад, і грізна заметіль.

І серце мимоволі заспіває, Вкладаючи в ту пісню вже свій зміст, І неначе вже не так болить-страждає, Бо пісня – вічний через прірву міст.

Тетяна КОРНІЙЧУК.

З душі народжені пісні

Вони з'являються нізвідки, Вони приходять звідусіль, Як мрії, як жадані діти – З душі народжені пісні.

Що творчість? Відкриття чи тайна, Отрута чи спокуси пльвід? Ні, не від ситості, звичайно, Пісні з'являються на світ.

І не від жадоби наживи Творець береться за перо. Натхнення виника, як злива, Якої довго не було.

Якби в нас всі важливі справи Звірялись творчим тим вогнем, Була б великою держава, І не жили одним би днем.

І був би хліб, і все до нього, І світ би людянішим став. Хоч пісню, дякувати Богу, Ніхто ще в нас не відібрав.

Оті мелодії нехитрі Дорожчі за скарби під час. Пишіть, народжуйте їх, Вікторе, Для віри, для життя, для нас.

Валентина ПЕТРЕНКО.

